

GILLETTE चे शुश्रूषा कर्मचारी

(ज्यांची काळजी घेतली गेली त्यांच्या नजरेतून)

“दवाखाना रुग्णांवर उपचार करतो. काळजी घेणारा समुदाय माणसांना आधार देतो.”

I. अंतर्गत कर्मचारी

तंत्रज्ञानाआधी माणसे असतात.

अनुभव सांगता येतात, पण ते सोपवता येत नाहीत.

एखादी कहाणी आपण शंभर वेळा ऐकू शकतो, तिचा अभ्यास करू शकतो, तिचे विश्लेषण करू शकतो, तिचा प्रत्येक तपशीलही शिकू शकतो. पण अनुभव नेहमी वैयक्तिकच राहतो. माहितीपुस्तिका हाती दिली जाते तसा तो कोणीही दुसऱ्याच्या हाती देऊ शकत नाही.

ज्ञान वेगळे असते.

ज्ञान वाटून घेता येते, पुढे देता येते, शिकवता येते.

आणि तरीही, नेहमी तसे घडत नाही.

काही लोक आपले ज्ञान खासगी मालमत्तेसारखे जपतात, कारण ते पुढे दिले तर व्यावसायिक मोल किंवा आर्थिक फायदा गमावू, अशी त्यांना भीती वाटते. उलट, काहींना कळते की कौशल्याचे खरे मोल वाटून घेतल्याने कमी होत नाही, तर वाढते.

तंत्रज्ञान अद्ययावत आवृत्त्या आणि गुंतवणुकीतून विकसित होते.

अनेकांना फक्त खर्च दिसतो.

खरोखर गुंतवणूक करणाऱ्यांना काहीतरी वेगळे दिसते.

ते यंत्र, सॉफ्टवेअर किंवा साधन विकत घेण्यासाठी गुंतवणूक करत नाहीत.

त्यांच्या माध्यमातून माणसे जे करू शकतात ते सुधारण्यासाठी ते गुंतवणूक करतात.

आर्थिक परतावा अनेकदा त्याचा परिणाम असतो.

विश्वास, विश्वासाहता आणि जाणवणारी व्यावसायिकता हीच या प्रवासाची खरी गंतव्ये असतात.

म्हणूनच एखादे केंद्र कधीच त्याच्या यंत्रांच्या संख्येइतके नसते.

केंद्र म्हणजे त्यात काम करणारी माणसे.

त्यांची तयारी.

त्यांची ऐकून घेण्याची क्षमता.

त्यांना जे ठाऊक आहे ते वाटून घेण्याची त्यांची इच्छा.

आपण भेटत असलेल्या माणसांमुळे आपण जे आहोत ते बनतो.

प्रत्येक यशावर अशा कोणाची तरी अदृश्य सही असते, ज्याने आपल्याला काहीतरी शिकवले, एखादी चूक सुधारली, एखादी वाट दाखवली, किंवा फक्त आपला वेळ दिला.

वयस्कर माणसांना हे सत्य चांगले ठाऊक असते.

त्यांच्या सर्वात मौल्यवान गुणांपैकी एक म्हणजे संयम.

तो पदवीने मिळत नाही.

तो एखाद्या प्रशिक्षण अभ्यासक्रमात शिकता येत नाही.

तो अनुभवातून, चुकांतून, प्रतीक्षेतून आणि काळाच्या ओघात पार केलेल्या कसोट्यांतून जन्मतो.

ते एक मूक कौशल्य आहे.

अशा कौशल्यांपैकी एक, जे बायोडेटामध्ये क्वचितच दिसते, पण जे अनेकदा एक व्यावसायिक आणि इतरांची काळजी घेऊ शकणारी व्यक्ती यांच्यातला फरक ठरते.

कारण तंत्रज्ञान, कार्यपद्धती आणि विशेष कौशल्यांच्या आधी नेहमी माणसे असतात.

आणि बाकी सगळ्याला अर्थ तेच देतात.

आरोग्य केंद्रात वावरणाऱ्या व्यक्ती अनेकदा त्याच असतात.

फिजिओथेरेपिस्ट.

ऑक्युपेशनल थेरेपिस्ट.

परिचारिका.

देखभाल कर्मचारी.

प्रशासकीय कर्मचारी.

कामे म्हणून नव्हे.

भूमिका म्हणून नव्हे.

सतत असणारे मानवी अस्तित्व म्हणून.

तेच रोज स्वागत करतात, ऐकतात, आधार देतात, व्यवस्था लावतात, प्रोत्साहन देतात आणि आपल्या आयुष्याकडे परतण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांच्या प्रवासात सोबत करतात.

त्यांना ओळखणे, त्यांच्याशी बोलणे, त्यांच्या कहाण्या ऐकणे आणि आपल्या सांगणे, हे भाग्यच राहते.

कारण पुनर्वसन हा कधीच एकट्याचा प्रवास नसतो.

तो एकाच ध्येयासाठी एकत्र काम करणाऱ्या अनेक कौशल्यांचे फळ असतो.

कौशल्य शरीर बरे करते.

सहवास प्रवासाला आधार देतो.

II. उपसंहार

सगळ्याआधी माणसे: बाकीचे थांबू शकते.

III. लेखकाचे पान

हे लेखन कोणाच्या सांगण्यावरून केलेले नाही.

ते विकले गेलेले नाही.

ते व्यापारी हेतूने केलेले नाही.

पुनर्वसनाचे, मानवी प्रतिष्ठेचे आणि माणसांमधील नात्याचे मोल यांची साक्ष देण्यासाठी ते लिहिले गेले.

मागितलेले एकमेव शुल्क म्हणजे एक प्रतीकात्मक डॉलर — कामाचा मोबदला म्हणून नव्हे, तर काळजी, आशा आणि जबाबदारीच्या संस्कृतीप्रति असलेल्या सामायिक बांधिलकीची साक्ष म्हणून.